

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 82/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r. w sprawie (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
0.12.1. Ustalenie faktów			
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione			
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
0.12.2. Ocena dowodów			

<p>0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>1. 2. 3. 1. 2.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania – art. 167 k.p.k., art. 366 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez pominięcie okoliczności w postaci nieprawidłowości co do procedur zatrzymania, wydania i doręczenia postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania oraz informacji o miejscu i sposobie wykonywania środka przymusu – co mogło rzutować na fałszywy obraz sytuacji P. K. po dniu(...) r.</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych – wynikający z poprzedniego zarzutu – polegający na</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

pominięciu, że istnieje duże prawdopodobieństwo oczywistego naruszenia przepisów prawa podczas zatrzymania oraz tymczasowego aresztowania poprzez zaniechanie pouczeń zatrzymanego o prawie do obrońcy, podejrzenie sfalszowania podpisu zatrzymanego na pokwitowaniu odbioru postanowienia o tymczasowym aresztowaniu, nieuzasadnione opóźnienie w udzielaniu zatrzymanemu niezbędnej pomocy medycznej oraz w umieszczenie go poza szpitalem, co nosiło znamiona bezpodstawnego silnego udręczenia.

Naruszenie prawa materialnego:

a) **art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 5 k.c.** poprzez pominięcie faktu, że wobec naruszeń procedury przy zatrzymaniu, przyznanie wnioskodawcy zadośćuczynienia rekompensowałyby naruszone poczęsłuszności i zasady współżycia społecznego,

b) **art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 253 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 260 § 1 k.p.k. w zw. z art. 264 § 3 k.p.k.**, poprzez pominięcie faktu, że nawet w razie zasadności zatrzymania,

	<p>wnioskodawca z uwagi na stan zdrowia w żadnym razie nie powinien znajdować się w areszcie śledczym, ale wyłącznie w odpowiedniej placówce medycznej,</p> <p>c) art. 5 ust. 5 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności i art. 41 ust. 5 Konstytucji RP, poprzez ich niezastosowanie i nieprzyznanie wnioskodawcy stosownego zadośćuczynienia,</p> <p>d) art. 552 § 3 k.p.k. (zastosowanego per analogiam) poprzez pominiecie, że odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje też w przypadku niesłusznego zastosowania środka zabezpieczającego, zwłaszcza przy zastosowaniu środka leczniczo-izolacyjnych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. 1</p> <p>Wbrew stanowisku apelującego pełnomocnika, wadliwość zaskarżonego wyroku nie mogła wynikać z nieprawidłowego procedowania Sądu I instancji w przedmiocie</p>		

dowodów, naruszającego jakoby przepisy **art. 167 k.p.k., art. 366 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k.**, mające polegać na pominięciu przez Sąd I instancji dowodów tudzież okoliczności wskazujących, że zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy nastąpiło z naruszeniem procedury.

Zauważyć należało, że podnosząc ten zarzut, apelujący pełnomocnik nawet nie wskazał, jaki to dowód – potwierdzający powyższą tezę – miałby zostać przez Sąd I instancji pominięty albo błędnie oceniony. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazywała zaś jednoznacznie, że żaden dowód wprowadzony do procesu – nie został przez Sąd I instancji pominięty. Jedynie wynik dokonanej przez Sąd oceny i analizy dowodów, różnił się od wniosków forsowanych w apelacji. Autor apelacji w sposób oczywiście mylny utożsamiał zatem sytuację pominięcia danego dowodu, czy okoliczności faktycznej, z przypadkiem różnicy w ich ocenie.

Nie było zatem tak – jak podnosił apelujący, jakoby analizowane przez Sąd I instancji dowody zawierać miały dane pominięte przez Sąd I instancji, a wskazujące na okoliczności

potwierdzające omawianą tezę apelacji. Wprost przeciwnie – to wątpliwości podniesione w tym zakresie przez apelującego były dowolne, a ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji, oparte zostały na analizie dokumentów zawartych w aktach sprawy (...) Sądu Rejonowego P. i W. w P..

Tym samym w zakresie prowadzenia i oceny dowodów przez Sąd I instancji nie doszło do naruszenia wymienionych wyżej przepisów, w tym **art. 410 k.p.k.**

Podkreślenia wymagało przy tym, że forsowanie w apelacji tezy, jakoby zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy nastąpiło z naruszeniem procedury – stanowiło w istocie próbę podważenia ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji.

Zauważyć następnie należało, że apelujący nie sprecyzował jakie to konkretnie przepisy procedury dotyczące zatrzymania i tymczasowego aresztowania miałyby zostać złamane podczas dokonywania tych czynności względem wnioskodawcy. Apelujący nie wskazał zatem konkretnych przepisów regulujących zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie,

zawartych w **rodz. 27 i 28 k.p.k.**, a jedynie sformułował pewne (dowolne) tezy i dał wyraz własnemu, subiektywnemu przekonaniu o nieprawidłowym przebiegu wskazanych procedur. Przekonanie to zdawało się przy tym bazować wyłącznie na konkluzji, że skoro policjanci dokonując zatrzymania wnioskodawcy, postrzelili go z broni palnej, to zatrzymanie takie było z pewnością nieprawidłowe, a skoro u wnioskodawcy stwierdzono chorobę psychiczną, to w każdym momencie po jego zatrzymaniu, musiał on przebywać w odpowiedniej placówce medycznej.

Tymczasem teza apelującego, jakoby zatrzymanie wnioskodawcy przy użyciu broni przez funkcjonariuszy policji odbyło się z przekroczeniem uprawnień, nie znajdowała potwierdzenia w wynikach przeprowadzonego w tym zakresie postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w Z. w sprawie (...).

Z kolei twierdzenie, jakoby wnioskodawcy nie przedstawiono prawidłowo zarzutów i nie pouczono o

przysługujących mu
prawach nie znajdował
potwierdzenia w
dokumentach
zgromadzonych w aktach
sprawy (...) Sądu
Rejonowego P. i W. w P.. W
jeszcze większym stopniu
dowolne, mające wręcz
charakter spekulacji i
nieuprawnionych
przypuszczeń autora
apelacji było twierdzenie,
jakoby przy
przedstawianiu
wnioskodawcy zarzutu
doszło do podrobienia jego
podpisu na dokumencie
znajdującym się w aktach
wymienionej sprawy.

Wbrew przekonaniu
apelującego, nie mogło
być też mowy o
nieprawidłowym – bo nie
uwzględniającym jakoby
stanu jego zdrowia
– wykonywaniu wobec
wnioskodawcy środka
zapobiegawczego w
postaci tymczasowego
aresztowania. Zważyć
bowiem należało, że
bezpośrednio po jego
zatrzymaniu,
wnioskodawca umieszczony
został w szpitalu, z uwagi
na konieczność udzielenia
mu pomocy i leczenia
doznanych w wyniku
postrzałów obrażeń ciała.
W warunkach szpitalnych
przebywał on również
w związku z potrzebą
dalszego leczenia
operacyjnego. Z kolei
stan zdrowia psychicznego
wnioskodawcy został
należycie uwzględniony
przy wykonywaniu środka

izolacyjnego, po pierwsze poprzez skierowanie go na stosowną obserwację w warunkach szpitalnych celem pewnego (tj. opartego na opinii sądowno-psychiatrycznej, wymaganej przepisem art. 202 k.p.k.) ustalenia jego kondycji psychicznej, a następnie – po jednoznacznym potwierdzeniu choroby psychicznej przez biegłych lekarzy psychiatrów – poprzez izolację wnioskodawcy w warunkach oddziału psychiatrycznego aresztu śledczego. W tej sytuacji nie mogło być mowy o naruszeniu regulującego tę kwestię (choć nie przywołanego wprost w zarzutach apelacji) przepisu **art. 260 § 1 k.p.k.**, zgodnie z którym jeżeli stan zdrowia oskarżonego tego wymaga, tymczasowe aresztowanie może być wykonywane tylko w postaci umieszczenia w odpowiednim zakładzie leczniczym, w tym w zakładzie psychiatrycznym.

Dodać przy tym należało, że – wbrew przekonaniu apelującego – naruszeniem procedury, w tym powołanego przepisu art. 260 § 1 k.p.k., nie było niewskazanie w postanowieniach o stosowaniu wobec wnioskodawcy tymczasowego aresztowania sposobu

wykonywania tego środka.

Przepis **art. 251 §**

1-3 k.p.k., ustanawiający

wymogi co do treści

postanowienia w

przedmiocie

tymczasowego

aresztowania oraz jego

uzasadniania, nie

ustanawia obowiązku

określenia sposobu

wykonywania tego środka

w treści postanowienia.

Realizacja dyspozycji

przepisu art. 260

§ 1 k.p.k. stanowi

domenę wykonawczą i

odbywać się może w

trybie przewidzianym w

przepisach rozdziału XV

k.k.w. – w zależności

od bieżących potrzeb

związanych ze stanem

zdrowia aresztowanego.

Ponownego wskazania zaś

wymagało, że w przypadku

wnioskodawcy organy

procesowe i wykonawcze

starają się dostosować

sposób wykonywania

tymczasowego

aresztowania do potrzeb

zdrowotnych

wnioskodawcy, kierując

go do odpowiednich

placówek medycznych,

celem leczenia

somatycznego, a następnie

zapewnienia wymaganej

opieki psychiatrycznej.

Apelujący nie miał przy

tym racji, wywodząc,

jakoby organy procesowe

zbyt opieszale reagowały

na potrzeby zdrowotne

wnioskodawcy, nie

zapewniono mu

adekwatnej do jego

stanu opieki medycznej,

a tymczasowy areszt był wobec niego stosowny przewlekłe. Przypomnieć należało, że ustalenie stanu zdrowia psychicznego oskarżonego wymaga odwołania się do wiedzy specjalnej biegłych psychiatrów. Stąd ani funkcjonariusze policji dokonujący zatrzymania wnioskodawcy, ani prokurator prowadzący postępowanie przygotowawcze, ani też sąd stosujący tymczasowe aresztowanie, nie byli podmiotami kompetentnymi do dokonywania stanowczej oceny stanu zdrowia psychicznego wnioskodawcy. Reakcje wymienionych organów były natomiast adekwatne do sytuacji wystąpienia wątpliwości, co do poczytalności oskarżonego, jako że zarządzono przeprowadzenie na te okoliczność dowodu z opinii sądowo-psychiatrycznej. Przy czym biegli psychiatrzy dla jednoznacznego zdiagnozowania stanu zdrowia psychicznego oskarżonego potrzebowali przeprowadzenia jego obserwacji w warunkach szpitalnych, gdyż jednorazowe badanie nie było w tym wypadku miarodajne.

Dynamika procesu – a co za tym idzie, również okres stosowania zabezpieczającego jego

tok tymczasowego aresztowania – były zatem w przedmiotowej sprawie uzależnione od okoliczności obiektywnej w postaci konieczności zakończenia postępowania dowodowego w zakresie opinii sądowo-psychiatrycznej. Zauważyć zaś należało, że zakończenie postępowania poprzez jego umorzenie i zastosowanie wobec wnioskodawcy środka zabezpieczającego, nastąpiło niezwłocznie po uzyskaniu wspomnianej opinii sądowo-psychiatrycznej, pozwalającej w sposób jednoznaczny ustalić stan zdrowia psychicznego oskarżonego.

Ad. 2

Brak skutecznego wykazania w apelacji naruszenia przez Sąd I instancji procedury przy ustalaniu i ocenie okoliczności zatrzymania i tymczasowego aresztowania wnioskodawcy, czynił de facto bezzasadnym sformułowany w apelacji, **zarzut błędu w ustaleniach faktycznych**. Bowiernie uprzednie dowiedzenie, że Sąd I instancji ustalając i interpretując fakty, naruszył ustalone zasady procesowe, stanowi warunek konieczny wykazania błędu w ustaleniach faktycznych. Błąd w ustaleniach

faktycznych nie może bowiem wynikać wyłącznie z wątpliwości strony, czy też z przyjęcia przez nią odmiennej wersji zdarzeń, ale musi mieć konkretną przyczynę, a przyczyną taką jest właśnie naruszenie reguł procedowania, w tym np. pominięcie przez sąd niektórych dowodów, albo przeciwnie – oparcie się na dowodach niewprowadzonych do procesu, czy też w końcu dokonanie tychże dowodów wadliwej oceny – to jest odbywającej się z przekroczeniem granice swobodnej ich oceny, a zatem np. obrażającej zasady logicznego rozumowania, zasady wiedzy, czy doświadczenia życiowego. Apelujący jednakże – jak wskazano powyżej – nie zdołał wykazać zarzuconych przezeń naruszeń prawa procesowego. Tym samym nie mógł on też skutecznie wytykać Sądowi I instancji błędów w ustaleniach faktycznych. Przy czym stanowisko apelującego było tym bardziej nieuprawnione, że głównym de facto argumentem mającym dowodzić wadliwego ustalenia przez Sąd I instancji poszczególnych faktów, na których oparto zaskarżone rozstrzygnięcie, było to, że wnioskodawca okoliczności te negował. Tymczasem prosta afirmacja stanowiska

procesowego wnioskodawcy nie mogła skutecznie podważyć ustaleń Sądu I instancji. Okoliczności i oceny przywołane w apelacji nie znajdowały bowiem potwierdzenia w zgromadzonych w sprawie dowodach, w tym w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy (...) Sądu Rejonowego P. i W. w P., a nawet pozostawały z ich wymową w sprzeczności.

I tak, apelujący pełnomocnik wnioskodawcy nie mógł zasadnie kwestionować ustalenia przez Sąd I instancji, że zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie przebiegało w sposób odpowiadający wymogom rodz. 27 i 28 k.p.k. – skoro de facto nie wskazał nawet, jakie to skonkretyzowane wymogi proceduralne miałyby zostać naruszone przez organy stosujące wskazane środki przymusu. Nadto, jak była o tym mowa powyżej, przekonania apelującego o tym, jakoby w przypadku wnioskodawcy nie dochowano procedur związanych z obowiązkiem pouczenia zatrzymanego, a następnie tymczasowo aresztowanego o przysługujących mu prawach, jakoby doszło do sfalszowania podpisu zatrzymanego na pokwitowaniu odbioru postanowienia o

tymczasowym aresztowaniu, czy też jakoby wystąpiło nieuzasadnione opóźnienie w udzielaniu zatrzymanemu niezbędnej pomocy medycznej – nie znajdowały oparcia w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy (...) Sądu Rejonowego P. i W. w P., a nawet pozostawały z ich wymową w sprzeczności.

Ad. 3

Oczywiście bezzasadne okazało się stanowisko apelacji w zakresie zarzutu **naruszenia prawa materialnego**. Jak wskazano powyżej, apelujący nie zdołał wykazać żadnego z zarzuconych Sądowi I instancji naruszeń procedury, ani błędów w ustaleniach faktycznych, które – w jego ocenie – skutkować miałyby wadliwością konkluzji Sądu I instancji, że zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie przebiegało w sposób odpowiadający wymogom rodz. 27 i 28 k.p.k. Jako zgodne z tymi wymogami, zatrzymanie i tymczasowe aresztowania wnioskodawcy nie było niewątpliwie niesłuszne w rozumieniu **art. 552 § 4 k.p.k.** Czyniło to zarzut naruszenia wskazanego przepisu bezzasadnym.

Tym samym bezzasadny był też zarzut naruszenia **norm rangi**

**konstytucyjnej i
konwencyjnej,**

gwarantujących prawo do odszkodowania i zadośćuczynienia za niesłuszne pozbawienie wolności. Normy te bowiem realizowane są w ramach stanowiących ich uszczegółowienie przepisów rozdz. 58 k.p.k., w tym wskazanego przepisu art. 552 § 4 k.p.k. Nie wynika z nich zatem – jak mylnie interpretował apelujący – bezwzględny obowiązek odszkodowawczy państwa za szkody materialne i niematerialne doznane przez wnioskodawcę w związku z jego zatrzymaniem i tymczasowym aresztowaniem. Co więcej, obowiązek ten – czego apelujący zdawał się nie pamiętać – może być realizowany nie tylko w trybie przewidzianym w rozdz. 58 k.p.k., ale także na drodze postępowania cywilnego. W tym pierwszym przypadku jest on zaś ograniczony do tych tylko przypadków, kiedy zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie były niewątpliwie niesłuszne.

Stanowisko apelacji nie uwzględniało zatem tego – co prawidłowo uwzględnił Sąd I instancji – że w przypadku gdy zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy, jako odpowiadające wymogom

rozd. 27 i 28 k.p.k., nie były niewątpliwie niesłuszne w rozumieniu przepisu art. 552 § 4 k.p.k., brak było podstaw do tego, by jego roszczenia odszkodowawcze realizowane były w trybie przewidzianym przepisami k.p.k. Przy tym – wbrew przekonaniu apelującego – konkluzji tej nie mogły zmienić zasady słuszności wynikające z **art. 5 k.c.** Ani bowiem sam fakt, że wnioskodawca doznał krzywdy w związku z zatrzymaniem i tymczasowym aresztowaniem, ani nawet stwierdzenie, że słusznym byłoby wyrównanie tej krzywdy przez Skarb Państwa, nie dostarczały podstaw do zastosowania w przypadku wnioskodawcy trybu dochodzenia zadośćuczynienia i odszkodowania przewidzianego w przepisach k.p.k.

Oczywiście bezzasadne było także odwołanie się przez apelującego do stosowanych per analogiam przepisów **art. 552 § 3 k.p.k.**, statuujących prawo do odszkodowania i zadośćuczynienia w związku z zastosowaniem środka zabezpieczającego. Prawo do rekompensaty za szkody powstałe w wyniku zatrzymania i tymczasowego aresztowania ma bowiem

<p>osobną i wyczerpującą regulację (w tym poprzez przepisy art. 552 § 4 k.p.k.), stąd stosowanie w drodze analogii przepisów regulujących inną instytucję prawną, było w tym wypadku nie tylko niekonieczne, ale też niedopuszczalne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie P. K. częściowego zadośćuczynienia i odszkodowania zgodnie z jego wnioskiem.</p> <p>Ewentualnie – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ad. 1</p> <p>Jak wskazano powyżej, apelujący pełnomocnik wnioskodawcy nie wykazał, jak oby Sąd I instancji wadliwie ocenił przesłanki uznania tymczasowego aresztowania za niewątpliwie niesłuszne. Tym samym postulowana w apelacji modyfikacja zaskarżonego orzeczenia poprzez przyznanie</p>		

<p>wnioskodawcy stosownego odszkodowania i zadośćuczynienia, była niezasadna.</p> <p>W szczególności apelujący nie wykazał zasadnych podstaw do stwierdzenia, że zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy było niezgodne z zasadami procedury, ani też, jakoby w ocenianym przypadku względy słuszności nakazywały przyznać wnioskodawcy zadośćuczynienie i odszkodowanie.</p> <p>Ad. 2</p> <p>Podobnie, apelujący pełnomocnik wnioskodawcy nie wykazał, jakoby zaskarżone rozstrzygnięcie dotknięte było wadami nakazującymi jego uchylene i ponowne rozpoznanie sprawy.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

<i>Pkt I wyroku</i>	Przedmiot utrzymania w mocy	
<i>Zaskarżone rozstrzygnięcie w całości</i>		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Wywołana apelacją pełnomocnika wnioskodawcy kontrola instancyjna treści zaskarżonego orzeczenia oraz zawartych w jego uzasadnieniu motywów Sądu I instancji, nakazywała przyjąć, iż Sąd I instancji należycie zważył wszelkie kryteria pozwalające ocenić, czy w przypadku wnioskodawcy zachodziły przesłanki uznania tymczasowego aresztowania za niewątpliwie niesłuszne, warunkujące zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia na podstawie przepisów art. 552 § 4 k.p.k. W rezultacie – wbrew stanowisku apelacji – Sąd I instancji słusznie uznał, że przesłanki te w przypadku wnioskodawcy nie zostały spełnione. W tej sytuacji zaskarżone orzeczenie należało utrzymać w mocy.</p>		
<i>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>		

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt II wyroku	Orzekając o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze, Sąd Apelacyjny uwzględniając przepis art. 554 § 4 k.p.k., kosztami tymi obciążył Skarb Państwa, w tym zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy P. K. kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym; przy czym wysokość tej kwoty wynikała z przepisów § 11 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800).	
7. PODPIS		
G. N. P. S. M. K.		